Útěk na toskánskou vinici

CARRIE WALKER

MOTTO

Útěk na toskánskou vinici

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

MOTTO

Carrie Walker
Útěk na toskánskou vinici – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

„Nenech jednu smutnou kapitolu
zničit celou knihu.“

Carrie Walker

je moje **MOTTO**

Útěk na toskánskou vinici

CARRIE WALKER

MOTTO

Přeložila Klára Krasula

Copyright © Carrie Walker, 2024
Translation © Klára Krasula, 2026

This translation of *Escape to the Tuscan Vineyard* is published by Albatros Media by arrangement with Bloomsbury Publishing Plc.

ISBN tištěné verze 978-80-267-6124-2
ISBN e-knihy 978-80-267-6125-9 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-267-6129-7 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-267-6130-3 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

Můžeš se bát, ale stejně to zkus.
Susan Jeffersová

Tahle je pro tebe, mami. Mám tě moc ráda.

1

Neděle 28. července

„Rychle, začíná šílet," řekl Chris a postrčil mě vstupními dveřmi až ke schodům. Můj bratr to v krizových situacích moc neuměl a chladnou hlavu nezvládal zachovat ani můj otec.

„Dobré ráno," zahalekala jsem přes kuchyň do míst, kde si to táta rázoval tam a zpět.

„Díky bohu, že už jsi tady!" zvolal ke mně. „Musí to být zlé, ani mě nepustila dovnitř."

Neměla jsem obavy. Nebylo to poprvé, co jsem musela všeho nechat a přispěchat na záchrannou kosmetickou misi.

„Abi? To jsi ty?" zakvílela máma skrz dveře, když jsem na ně zaklepala.

„Ano, já." Pomalu jsem otevřela a rozhlédla se po místnosti. V posteli ležela moje matka a vypadala vyděšeně. Z oranžově zabarveného obličeje vykukovaly bílé oči lemované okrajem koupací čepice s motivem kachny. Katastrofa umělého opálení hodná Umpa-lumpy z továrny Willyho Wonky. Bylo to mnohem horší, než jsem čekala.

„Nechce to dolů," řekla vystrašeně. „A ten toner na vlasy měl jen zdůraznit blond, ne mě obarvit na fialovo."

„Ukaž," řekla jsem rázně a dala si ruku v bok.

Zhluboka si povzdechla, nadzvedla oranžový zobák a posunula velké oči nebohé kachny na svůj zátylek. Zpod čepice na mě vykoukly šedivé prameny s nádechem šeříku. Nemohla jsem si pomoct, ale vypadala, jako by právě dorazila z představení drag queen.

„Mami! Cos to udělala? Co tě to proboha napadlo?"

„Říkala jsem, že je to hrozný!" zakvílela v šoku nad mým výrazem. „Chtěla jsem změnu. Trochu to oživit. Ženská se o sebe musí starat. Jinak ti chlapi upláchnou."

Představila jsem si otce v jeho tradičním županu a pantoflích, se zbytky vlasů na hlavě, jak každé ráno luští křížovku v Timesech a sype si tři lžičky cukru do kávy. A po jeho boku hejno postarších sexuchtivých důchodkyň, které by ho chtěly mojí matce odloudit.

„Harry Mason v celé své kráse. Máš pravdu, mami, je k sežrání, měla by sis ho pořádně hlídat," prohodila jsem s úsměvem.

„Teď není ta pravá chvíle na vtipkování, Abigail," štěkla po mně matka. „Co s tím mám dělat? Ve dvě musíme být v hotelu Ritz."

Pak si ze stehen stáhla pokrývku, aby mi ukázala tu zkázu v celém rozsahu. Její kůže připomínala oranžovou dětskou výživu. Vypadala hrozně. Rychle jsem zkontrolovala čas. Jedenáct. To stihneme. Naplánovali jsme s Chrisem pro rodiče u příležitosti čtyřicátého výročí jejich svatby slavnostní večeři v luxusním hotelu. Těšili se na to celé měsíce. Ale takhle tam matku prostě pustit nemůžu.

„Natřela ses nejdřív tím dětským olejem, jak jsem ti radila?"

„Ano," přitakala máma sklíčeně. „Asi před hodinou. Pomůže to? Prosím, řekni, že to pomůže."

Přikývla jsem. Nějak to zvládneme. Olej tu oranžovou trochu stáhne. Vlasy budu muset přinejhorším nalakovat na blond,

protože na barvení nemáme dost času. „Teď už se to nepohne, běž prosím do sprchy," řekla jsem, vytáhla z tašky žlutou lahvičku a podala jí ji. „Až to ze sebe smyješ, vydrhni se ještě tímhle citronovým peelingem, to by mělo vyřešit zbytek. Elphaba to používá skoro každý den. Když to může odzelenit čarodějku ze země Oz, snad to odoranžoví i tebe."

Zatímco ze sebe matka dřela kůži jako o závod, dala jsem se do přípravy na záchranu jejích vlasů.

„Dáš si kávu?" do místnosti nakoukl Chris a na komodu u dveří postavil kouřící šálek.

„Díky," odpověděla jsem a pohledem přejela po jeho oblečku s liščí hlavou. „Zajímavý výběr, má to nějaký význam, nebo jsi ještě v pyžamu?"

„Přesně," přiznal a nervózně si pohrával se zipem. „Včera jsem tu přespal."

„Doma je to ještě pořád divoké?" zeptala jsem se a naklonila hlavu na stranu. Chris měl na ženy hroznou smůlu. S Em bydlel teprve tři měsíce, ale už jim to značně skřípalo.

„Trochu," zamumlal a trhnul rameny. „Ženy prostě nechápou moje životní postoje, víš?" Chris se posledních pár let utápěl v krizi předstředního věku. Docela jsem ho chápala.

„Funguje to!" zakřičela v tu chvíli matka z koupelny. „Jde to dolů!"

„Paráda! Tak začni s tím peelingem!" zavolala jsem na ni, usrkla kávu a usmála se na Chrise. „No, možná by stálo za to některé z těch životních postojů přehodnotit. Zjistit, jestli ještě pořád dávají smysl."

„Možná… Pár dní tady zůstanu, chci dát Em trochu prostor, uvidíme, jak se to bude dál vyvíjet."

„Tohle si hřebenem včesej do vlasů, mami," řekla jsem a podala jí balzám. „Nechej to tam, ještě jednou si pořádně vydrhni

kůži a pak to všechno spláchni.“ Otočila jsem se ke Chrisovi a objala ho jednou paží. „Musíš si ten život trochu zorganizovat, brácho. Nikdo si nechce na krk uvázat nezaměstnaného gaučového povaleče převlečeného za seriózního přítele. Bez urážky.“ Prohrábla jsem mu rozcuchané vlasy a šibalsky ho zatahala za ucho.

„Au!“ Natáhl se po mně a chtěl mě polechtat, ale uskočila jsem mu. „Mluvíš, jako bys měla vlastní život pod kontrolou, Abs,“ zaútočil se smíchem. „Bez urážky, samozřejmě.“

Z koupelny se v tu chvíli vynořila nová verze naší matky. Kůži vydrhnutou do červena, ale to se za chvíli ztratí. „Co tady děláte? Chrisi, ven z ložnice, prosím.“

Ukázala jsem posměšně na dveře a pak jsem si matku detailně prohlédla.

„Mnohem lepší,“ zhodnotila jsem svoje i její úsilí. „Teď když jsme se zbavily té fialové, vyfoukám ti vlasy a zkusím je něčím oživit.“

Někdo opatrně zaklepal na dveře a pak se ozvalo otcovo zakašlání. „Můžu… vejít?“ zeptal se opatrně.

„Ne! Teď mě nesmíš vidět, Harry,“ zakvílela máma, zakryla se ručníkem a utekla zpátky do koupelny. Je trochu zvláštní, jak moc jí stále záleží na tom, co si o ní otec myslí, i když spolu strávili většinu svého života. Matka se prostě ráda prezentuje v tom nejlepším světle.

„Možná zním jako rozbitý gramofon, ale za hodinu už musíme být na cestě,“ trval na svém otec.

„To se ti řekne,“ stěžovala si tlumeným hlasem máma. „Ty si jen vyčistíš zuby a můžeš jít!“

„Budeme hotové včas, tati. Já musím být zpátky na oběd, Kat má narozeniny.“

„Kulaté výročí, že jo? Třicátiny?“ zeptal se Chris.

„Jo, a není z toho zrovna nadšená. Se Sarou jsme pozvaly všechny naše společné kamarády, bude to překvapení. Doufám, že kvůli tomu nebude vyvádět. A teď už běž, musím to tady nějak dokončit." Nasměrovala jsem ho ke dveřím. „Mami, tímhle si natři celé tělo a nech to absorbovat, dokud ti nespravím vlasy."

„Vždyť je to zelené!" vykřikla matka vyděšeně.

„Samozřejmě. Aby to vyvážilo tu oranžovou. Nechápu, jak ti mohli dát takovou barvu. Kdo to byl? Měly bychom je někde nahlásit. Nějakému ombudsmanovi přes krásu."

„To je moje vina. Ta slečna tam mi radila, ať zvolím sedmiprocentní odstín. Ale já jsem trvala na patnáctce. Minule to bylo hrozně světlé, vůbec nešlo poznat, že na sobě něco mám, tak jsem chtěla něco trochu tmavšího. Říkala teda, že tmavší odstíny se hodí k… no… luxusním večerním šatům."

„Luxusním? Nemyslela spíš kostým na maškarní ples?"

„Jistě, Abigail, to přesně myslela. Že se chystám jít za něco oranžového," štěkla po mně matka podrážděně. „Třeba za dýni nebo batát. Nebo dopravní kužel."

„No, mohlo to dopadnout ještě hůř," uklidňovala jsem ji. „Pamatuješ, jak jsem tenkrát pracovala na Tátovi v sukni a nemohli jsme najít ten umělý nos? Nakonec jsem musela rychle vyrobit nový z kartonu na vajíčka."

Matka se vymotala z ručníku a rovnoměrně na sebe natřela nazelenalý krém. Oranžový nádech její kůže začal téměř okamžitě blednout, až se ustálil na příjemném letním bronzu. Zhluboka jsem si vydechla a zapnula fén, abych matčin zplihlý bob vytvarovala do tradičního účesu à la Marylin Monroe. Mezitím jsem pozorovala, jak se máma zklidňuje. Její panická ataka byla zažehnána společně s kosmetickou katastrofou.

„Co bych bez tebe dělala, Abs?"

„Jaký by to mělo smysl, kdybych po dvou letech studia neuměla ani vyparádit vlastní mámu k jejímu výročí svatby?“

Trochu jsem se v duchu zarazila. Čtyřicet let, to je úctyhodná doba. Mně se nic podobného už pravděpodobně nepodaří. Ve třiceti jsem stále single, podobné životní milníky se v tuhle chvíli zdály být skutečně mimo můj dosah.

Matčina hlava připomínala vanilkovou cukrovou vatu – dokonalá blondýnka připravená zazářit na červeném koberci. Při pohledu do zrcadla mě napadlo, že už bychom ani nemohly být víc odlišné. Máma se snažila napodobit Marilyn už od té doby, co ji poprvé viděla v Někdo to rád horké. Já jsem se snažila o pravý opak. Štíhlou postavu a husté tmavé vlasy jsem zdědila po tátovi. I když porost otcovy hlavy jsem znala jen z fotek. Po matce jsem zdědila modré oči a malý nos, bohužel už ne její lícní kosti. Máma milovala lesk a výrazný make-up, já jsem preferovala čistý a přírodní vzhled. Každou pracovní chvíli jsem trávila zkrášlováním lidských tváří, líčením herců, úpravou jejich kostýmů. A poslední, co bych chtěla, je trávit tím čas u sebe. Moje údržba musela být nenáročná a nenápadná.

Pípnul mi telefon.

Sara: Tohle je den za trest. Nemohla bys prosím vyzvednout balónky?

Sara měla na starost dostat naši společnou kamarádku Kat do restaurace včas, aby si užila sváteční oběd. Předtím ale měla podle jasně daného rozvrhu na stejném místě vyložit květinovou dekoraci a balónky. Jak je možné, že už je poledne? Musím toho ještě tolik stihnout. Pochopitelně, že Saře pomůžu, to je jasné. Balónky vyzvednu hned po cestě.

Další zpráva.

Sara: Kytky taky. Promiň!!!

Hmm. V tom případě se budu muset doma jen rychle vytočit, ale snad to zvládnu.

Jasně, žádný problém. Uvidíme se na místě ve čtyři.

Měla bych se co nejdřív vrátit domů.

„Lepší?“ zeptala jsem se, když se matka konečně spokojeně usmála na svůj odraz v zrcadle.

„Ano, holčičko. Mnohem lepší. Už jsem si začínala myslet, že tam dnes budu muset sedět s kuklou na hlavě.“

„To by ti bylo hrozné horko,“ prohodila jsem a zadívala se ven z okna. Nejteplejší léto za poslední čtyři roky, tak to říkali v rádiu. Poslední týdny se venku nedalo skoro vydržet. „Pustíme se do make-upu, co říkáš?“

„Prosím. To je moje nejoblíbenější část.“

Zapnula jsem profesionální prstencové svítidlo a natočila matčin obličej k oknu. Pak jsem jí přejela pleť kosmetickým tamponkem s čisticí vodou. Jestli se něčemu věnovala s absolutní precizností, byla to právě péče o pleť. A bylo to vidět – stačilo jen lehce přetřít její kůži štětcem s trochou podkladového make-upu a hned se celá rozsvítila. Nikdo by zřejmě nehádal, že jí bude brzy šedesát.

„Nevyzkoušíme dneska Páni mají radši blondýnky?“ zeptala jsem se a ukázala jí na mobilu fotky ze zmiňovaného filmu.

„Moc ráda!“ rozzářila se matka. „Uděláš mi taky tak dlouhé řasy?“

„Jdu na to. Vždyť je to pro speciální příležitost.“ Chvilku jsem se přehrabovala v kosmetické tašce, abych našla přesný odstín červené rtěnky a metalickou tužku na oči. „Podívej se přímo před

sebe," poručila jsem jí a jemně jí nanesla vrstvu zlatých očních stínů na horní víčko a na jeho okraj přidala nenápadný fialový stín. Vypadala jako mrkací panenka, a to jsem se ještě chystala orámovat oči tenkou černou linkou a řasy vylepšit třemi vrstvami řasenky. Marilyn by z ní měla radost.

„Nešetři na mně, holčičko," prohodila matka a zachichotala se. „Jen ať se po mně otáčejí."

„Chceš upoutat tátovu pozornost?" zavtipkovala jsem a rozprášila ve vzduchu lehkou mlhu, která moje umění zafixovala.

„Cítím se o moc líp, když mi uděláš vlasy a namaluješ mi ten správný obličej. Víš, jak to myslím. A máš pravdu, je nutné ten oheň něčím přiživovat. Teď už je pozdě ho měnit za jiného chlapa."

„Půl hodiny, Anno!" zavolal v tu chvíli otec z přízemí.

„I když někdy o tom nejsem úplně přesvědčená…" řekla a protočila oči.

Nemyslela to tak. Máma s tátou byli neoddělitelní, nenapravitelní romantici, vždy přesvědčení o tom, že pravidelná randíčka jsou základem úspěchu každého manželství. Připravovala jsem matku na jejich rande minimálně dvakrát měsíčně a téměř vždycky šlo o schůzku někde venku – chodili spolu na výstavy do galerií, do kina, na večeři, příležitostně i do londýnské zoo. Vždycky si na sebe udělali čas, což bylo příjemné hlavně proto, že jsem si tím pádem udělala čas i já na mámu. Pokaždé byla tak šťastná, když se spatřila v zrcadle. Její jemné rysy a modelkovské lícní kosti si o pozornost přímo říkaly.

„Myslím, že jsem hotová," řekla jsem, když jsem provedla poslední tahy štětcem s nánosem bronzeru a otočila jsem ji k zrcadlu.

„Ach, Abi!" zvolala matka s očima rozšířenýma nadšením. „Ty ses překonala! Nevypadám vůbec špatně, co?" Prohlížela se

ze všech úhlů a pak se natáhla pro druhé zrcadlo, aby si mohla zezadu zkontrolovat účes.

„Vypadáš úžasně, ostatně jako vždycky," řekla jsem, poslala jí vzduchem polibek a začala balit věci.

„Děkuju, drahoušku, že jsi tak rychle přispěchala své staré matce na pomoc. Vím, že toho máš dneska hodně s tou oslavou pro Kat."

„Na tebe si vždycky čas udělám."

Sešly jsme spolu do přízemí, kde na ni s dlaněmi v klíně jako při očekávání přírůstku v rodině čekal otec. Když na ni pohlédl, jeho výraz změkl.

„No teda!" zašeptal. „Anno."

„Co myslíš, tati? Někdo to rád horké, co? I po čtyřiceti letech."

„Stejně krásná, jako když kráčela k oltáři," odpověděl tiše.

Matka se začervenala a roztomile se uklonila. „Vážně?"

Otec přikývl a v pozadí se ozvalo Chrisovo obdivné hvízdnutí. „Vypadáš úchvatně, mami."

Objednala jsem si Uber, už je na cestě. Osm minut. Super. Čas neúprosně ubíhá a já se musím co nejdřív dostat domů, abych se mohla přichystat a rozjet se do restaurace.

„Díky, že ses zastavila, kočko," řekl otec a objal mě na rozloučenou.

Chris mi nastavil dlaň, abych mu do ní plácla. „Ségra zachraňuje svět. Jako vždycky."

„Není za co. Užijte si to dneska!"

„Popřej od nás Kat k narozeninám," řekla matka a políbila mě na tvář.

Před hlavními dveřmi vzápětí se zaskřípěním zastavilo auto.

„Abi Mason do Islingtonu?"

„To jsem já, děkuju!" Nasedla jsem, odložila tašky na zadní sedadlo a vydechla úlevou. Díky bohu za taxíky. Byla jsem trochu

unavená a všechno mě začínalo bolet, ještě že budu za pár minut doma. Pozorovala jsem ty tři ve zpětném zrcátku, dokud se mi neztratili z dohledu. Chris ve svém podivném liščím ohozu by takhle na Em určitě nezapůsobil. Táta v tradičním tmavě modrém obleku s nažehlenou bílou košilí a máma v šatech, ve kterých by ji kdekdo považoval za filmovou hvězdu. Trio k pohledání.

Stáhla jsem si vlasy do ledabylého uzlu a rychle zkontrolovala telefon. Tři zmeškané hovory od Sary, šest lajků na seznamce Hinge a jedno velice povědomé jméno vyskakující na mě z WhatsAppu.

Pete: Ahoj Abi, nejsem si jistý, jestli se k tobě dostaly všechny moje zprávy. Jsem teď na pár dní zpátky v Langhamu. Rád bych tě viděl.

Čtyři skoro stejné zprávy. Ani na jednu jsem ještě neodepsala. V duchu jsem se vrátila zpátky k noci, kdy jsem ho potkala v sauně. Jak zasyčely kameny, když na ně vylil dřevěnou naběračkou vodu. Horký vzduch, téměř nedýchatelný, když jsme se náhodně dotkli. A pak se začali líbat. Moji kolegové z Bídníků mi koupili den ve spa v hotelu Langham, tam jsem na něj narazila. Už skoro zavírali, ale rozhodla jsem se strávit ještě malou chvíli v sauně. Vůbec jsem nečekala, že tam narazím na vysokého, pohledného a především nahého muže ležícího s rozkročenýma nohama na celém spodním patře.

„Můj ty… bože! Pardon…“ řekla jsem šokovaně.

Vyskočil a snažil se zakrýt svoje přednosti ručníkem. „Ne, to je moje vina, myslel jsem, že už jsem tady úplně sám,“ omlouval se. „My se v Arizoně saunujeme nazí, chtěl jsem si to tady trochu užít. Prosím, neodcházej… já se hned zakryju.“

A tak jsem zůstala.

„Peter Freeman… můžeš mi říkat Pete," představil se a přidal sexy úsměv.

To se stalo zhruba před měsícem. Od té doby jsem mu ani jednou neodepsala. Zprávy však stále přicházely. Bylo na čase jim učinit přítrž.

> Ahoj Pete, to ses vrátil docela rychle! Jsem teď na pár dní na Ibize, mrzí mě, že se nepotkáme. Třeba to vyjde příště.
>
> A.

To by mohlo stačit.

Taxík zastavil u krajnice a já jsem byla opravdu vděčná, že už jsem doma.

„Děkuju," hlesla jsem a vyskočila z auta. Kráčela jsem k domu a hledala klíče, když se náhle ve dveřích objevil můj padesátiletý soused oblečený ve svém běžeckém oblečku. Poskakoval na místě a já jsem se kolem něj rychle protáhla.

„Dobrý den, Nede!" pozdravila jsem ho a zachytila dveře, aby se mi nezavřely před nosem.

„Spíš dobrou noc, ne?" zavolal vesele, když jsem vybíhala schody.

Zasmála jsem se. „Vstávala jsem dneska brzy, neponocovala jsem." Ty jeho vtípky.

Doma mě přivítala povědomá vůně pomerančových květů. Neznám lepší pocit než se vracet do čerstvě uklizeného bytu. Po černo-bíle kostkované šachovnici na linoleu v chodbě jsem došla do malého útulného obývacího pokoje s arkýřem vystupujícím do zálivu, chlupatým kobercem a rozkládací pohovkou z Ikey. Velká stropní disko koule vrhala záblesky světla, zatímco jsem si rychle sundala boty, lehce je přeleštila a odložila do botníku. Tenhle byt mě stál všechno, co jsem měla, a to v mnoha

ohledech. Takže když jsem se rozhlédla okolo, měla jsem z něj někdy hořkosladký pocit. Bez Joshe bych si tenkrát nemohla koupit ani ten botník. V určitém smyslu tady pořád byl a dával na mě pozor. Naházela jsem prádlo do pračky a dala si rychlou sprchu. Musím sebou hodit. Naplácala jsem si masku na vlasy, oholila si nohy a pak se celá natřela tělovým mlékem. Uklidila jsem po sobě sprchový kout a posbírala pár vlasů, které zůstaly na podlaze. Nemám nikoho, kdo by za mě čistil ucpaný odpad, takže prevence je na místě.

Ned měl dobrý nápad, ale mých každodenních pět kilometrů běhu dnes musí počkat. Hodila jsem na sebe blyštivé šaty a postavila konvici na plotnu, abych si uvařila zelený čaj. Na kuchyňském pultu mě zaujaly dvě šmouhy, takže jsem si rychle natáhla gumové rukavice, abych jej setřela, srovnala jsem fotky na lednici a políbila tu s Joshem. Dělala jsem to pokaždé, když jsem přišla domů. Poslední pohlednice od Holly byla magnetickým otvírákem na pivo přichycená hned vedle něj. Vlastně šlo o fotku, kde mi se svým přítelem Xavierem připíjela v pozadí jejich restaurace. Žijí spolu v Itálii už dobré dva roky. Ty jí určitě utekly jako voda, zatímco já prožívám každý den jako věčnost. Hrozně mi chybí. Krátká návštěva Londýna na Vánoce nemůže nahradit propast, která se mezi námi tvoří. Mít nejlepší kamarádku v Toskánsku mělo jedinou výhodu – mohla jsem tam jezdit na dovolenou. Ne že bych si tedy někdy nějakou brala. Jenže náš vztah selhává ve chvíli, kdy si potřebuju někomu poplakat na rameni, pošeptat mu něco do ucha nebo vzít ho jako doprovod na něčí svatbu.

Když jsem přeleštila lednici švédskou utěrkou, rozvibroval se na stole telefon. Stáhla jsem si gumové rukavice, odhodila je do dřezu a sáhla po něm.

„Ahoj Phoebe!“

„Všechno v pohodě? Jen kontroluju, jak se máš.“

„Samozřejmě," odpověděla jsem. Phoebe byla moje úžasná agentka a pro svoje klienty by udělala cokoliv. Já nejsem výjimkou.

„Vím, že je neděle. Jen jsem se chtěla ujistit, že máš na zítřek všechno připravené."

Útrobami mi projelo vzrušení, když jsem si uvědomila, že můj úplně první den u filmového štábu se kvapem blíží. Už jen jeden den. Phoebe se podařilo dohodit mi prozatím nejúžasnější pracovní nabídku a obě jsme byly štěstím bez sebe. O přechod z divadla k Hollywoodu jsme se snažily už nějaký ten pátek, ale ani jedna z nás si nebyla jistá, že se to někdy stane.

„Ano, sudičko, nabrousila jsem si všechny tužky a zabalila, co je třeba. Vlastně se tak moc těším, že mám vozík zaparkovaný u dveří už tři dny."

Jako maskérka jsem pracovala už osm let a v poslední době jsem se opravdu intenzivně snažila dostat do světa filmu. Účastnila jsem se v podstatě všech důležitých představení ve West Endu, a dokonce i několika televizních seriálů. Tohle byl ale zlom. Cítila jsem to v kostech. Americká televizní síť LATV bude letos v létě natáčet svůj nový trhák v Londýně, jmenuje se Měsíční lidé. Na poslední chvíli sháněli asistentku maskérky, protože si ta původní zlomila ruku. A Pheobe se podařilo nacpat tam mě. Jednou mě napadlo, jestli jí tu ruku náhodou nezlomila Phoebe, tak moc si na to místo brousila zuby. Mám pomáhat proměňovat herce v měsíční postavy. Částečně jde o make-up, částečně o kostýmy. A kdo by to měl umět líp než člověk, který dělal přesně to samé ve Fantomovi, aktuální Čarodějce a nezapomenutelném Shrekovi? Já! Dokážu proměnit kohokoliv v cokoliv. Miluju ten proces a nemůžu se dočkat, až se zase pustím do práce.

„Mají celý zástup lidí, co dělají make-up, to si asi dovedeš představit, ale jen vy dvě budete líčit měsíční postavy," řekla Phoebe.

„Netušíš, s kým budu pracovat?“ zeptala jsem se.

„Tuším… někde to tady mám napsané, počkej.“ Zaslechla jsem, jak Phoebe odložila telefon a začala se přehrabovat v hromádce papírů. „Jmenuje se Lizzie, nebo Lily… ne, tady to je. Lucy. Lucy Rowanová. Nic mi to neříká. Tobě?“

„Nikdy jsem o nikom takovém neslyšela,“ odpověděla jsem a trochu jsem znervózněla. Doufám, že si sedneme.

„Zítra se poznáte. Vlastně zítra poznáš celý štáb, budou tam úplně všichni včetně Blakea Thomase, ty potvoro.“

„Jaký Blake? O tom jsem taky nikdy neslyšela.“

„Ale slyšela. Určitě ho poznáš, až ho uvidíš. Hlavní postava z Psanců. Ten namakanej kovboj.“

„Nikdy jsem to neviděla.“

„Tys ještě pořád neviděla Psance?“ pronesla Phoebe nevěřícně. „To musíš dohnat, Abs. Jinak ztratíš kulturní přehled.“

„Dneska je toho k vidění tolik, to se snad ani nedá stihnout. Kde na to lidi berou čas?“

„Stanoví si priority, Abi. Věř mi, až potkáš Blakea naživo, budeš mít najednou všechen čas světa zhlédnout úplně všechno, kde se kdy jen mihnul. Můžeš ho pozorovat celý den na place a pak si ho zoomovat na Netflixu, až přijdeš domů. Nebo to dělám jenom já?“

„No… to budeš asi jen ty. Nevěděla jsem, že jsi taková fanynka. Zkusím ti sehnat podepsanou fotku, chceš?“

„To mi asi stačit nebude, jestli mi rozumíš…“ odpověděla se smíchem Phoebe. „Asi bych se tam měla zítra taky ukázat, jen abych se ujistila, že jsi ok.“

„Dobrý pokus,“ zasmála jsem se. „Nemyslím si, že mají agenti vůbec povolený vstup na plac. Dej mi pár týdnů a já tě tam nějak dostanu.“

„Díky, zlato, miluju tě.“

„Bude tam vůbec někdo, koho známe?“ zeptala jsem se s nadějí v hlase. Bylo by fajn potkat tam nějakou povědomou tvář.

„Na seznamu nikoho nevidím. Víš, jací jsou lidi od filmu, samí tajnůstkáři. Většina z nich přiletí tento víkend z New Yorku. Právě dotočili nového Avatara, takže letí přímo sem. Nic se neboj, už jsi tam, teď už to půjde. Kamarády si najdeš raz dva, jako vždycky.“

V to jsem doufala. Trochu se mi houpal žaludek při představě, že se budu muset seznamovat s celým novým týmem. Neměla jsem problém dát se do řeči s neznámými lidmi. Spíš jsem měla strach z fáze, která následuje potom. Přesně proto pro mě tak dobře fungovalo první a poslední rande. Mohla jsem si ho užít a zvolit jakoukoliv verzi svého já, na kterou jsem se zrovna tu noc cítila. Jistě, že se mi líbí potápění. To snad ne, já jsem taky byla na Kilimandžáru! Miluju horory. Nemuseli o mně zas tak moc vědět, stejně už mě nikdy víc neviděli. Prostě jsem si vždycky jen smočila prsty v rybníčku randění a pak rychle pelášila pryč, dokud nešlo o nic vážného. Bylo to tak jednodušší – žádné komplikace, nikdo nikoho nezranil. Vždycky jsem se těm mužům věnovala na sto procent. Zažili plnou VIP Abi verzi. Ať už jsme šli na drink, na večeři nebo něco víc.

Na telefonu znovu pípla příchozí zpráva.

Pete: Škoda. Užij si Ibizu. Najdu si tě příště, až zase přijedu.

2

Neděle 28. července

Na světě není nic lepšího než si zajít s holkama na oběd. Tedy kromě oběda, který je zároveň narozeninovou oslavou. A dneska jde o důležitou oslavu. Slavíme třicátiny naší milé Kat a všichni její kamarádi i rodinní příslušníci se sejdou v restauraci, aby ji překvapili.

Kat se Sarou se střídavě snažily zaplnit díru, která zůstala po Holly, když se odstěhovala do zahraničí, a i když jsme se vlastně znaly jen pár let, měla jsem pocit, že jsme spolu vyrostly. Potkaly jsme se v místním fitku na společném tréninku a tolik jsme se spolu tenkrát nasmály, že jsme v tom musely pokračovat každý týden. Teď spolu sdílíme mnohem víc než jen radost z pohybu, skoro bych řekla, že máme propojené mozky. Bez nich bych byla ztracená.

Do restaurace jsem dorazila se třemi obrovskými heliovými balonky, pugétem růží a obrovským batohem plným konfet, papírových čepic a dalších narozeninových doplňků. Za jiných okolností by bylo snadné všechno rozložit v místnosti a nazdobit ji, já jsem ale začala panikařit při pomyšlení na utíkající čas. Sara tu měla být s Kat už za hodinu a hosté se tu můžou ukázat každou minutou.

„Dobrý den. Máme tady rezervovanou místnost na jméno Masonová. Na půl čtvrtou," řekla jsem slečně za malým pultem, odložila jsem na zem narozeninové propriety a snažila se dostat balonky do jedné řady. Zahrádka už byla plná rozveselených skupinek a dvojic vychutnávajících si drink na sluníčku. Obsluha běhala k baru a zpátky a na tácech nosila sklenice s pivem. V pozadí jsem zaregistrovala vousatého muže, který začal drnkat na kytaru.

Servírka zkontrolovala čas na hodinkách. „Nejsem si jistá, že už je pro vás všechno připravené…" prohodila a očima přejela moje nadměrné zavazadlo. „Ale vypadá to, že bude muset."

„Chtěla jsem místnost ještě vyzdobit, než dorazí hosté. Mohli byste mě tam pustit?" poprosila jsem. „Pokud ne, můžu si tam aspoň něco odložit?" Zvedla jsem oči k balonkům, které mi neposedně poletovaly nad hlavou.

Slečna se konečně usmála.

„Dobře," zašeptala a ohlédla se přes rameno. „Snad mě šéf nepřistihne, jak porušuju pravidla." Prošly jsme restaurací zaplněnou chichotem hostů. Na jejím konci se nacházely dveře soukromého salonku, jež po odemknutí odhalily místnost se třemi slavnostně rozestavěnými stoly ozdobenými vázami s růžovými tulipány. Dovnitř pronikalo světlo z otevřené terasy vedoucí ven na zahrádku. Měla jsem z toho světlého a vzdušného prostoru moc dobrý pocit. Pustila jsem tašky a v úžasu se rozhlédla.

„To je perfektní! Moc děkuju," usmála jsem se.

„Krásná místnost, že?" přikývla potěšeně servírka. „V půl čtvrté za vámi pošlu ostatní."

„Oslavenkyně by měla dorazit ve čtyři."

„Dobře," odpověděla a mrkla na mě. „Přijdu se zeptat, jestli jste nachystaní, než ji pustím dovnitř."

Dotáhla jsem balonky k prostřednímu stolu a upevnila je k židli v čele. Velká zlatá trojka doplněná nulou ve stejné barvě

do sebe nedočkavě narážely spolu se třetím balonkem, který hlásil „Všechno nejlepší k 30. narozeninám“, kdyby to náhodou někomu nebylo jasné. Odložila jsem růže na stůl a vedle postavila svůj dárek zabalený do zeleného papíru se stříbrnou mašlí. Tvořením foto knihy se spoustou společných vzpomínek jsem strávila hodiny, nemohla jsem se dočkat, až ji Kat rozbalí. Na jedné fotce ochutnáváme stánkové dobroty na tržnici Exmouth Market, na další upíjíme z koktejlových skleniček na střeše jednoho ze stylových barů ve Shoreditch nebo pózujeme ve stejných šatech na hudebním festivalu Latitude. A pak tu je připomínka maškarního plesu, kam jsme se dostavily převlečené za zajíce a dvě mrkve. Vytiskla jsem naše společné fotky a také výběr od jejích přátel a rodiny a rozmístila je na všechny tři stoly. Katiných třicet let. Nakonec jsem rozestavěla na jednotlivá místa papírové kloboučky a vše poprášila barevnými konfetami. Docela rychlovka.

Vysoký číšník s úzkým knírkem v tu chvíli strčil hlavu do dveří. „Všechno v pořádku? Máte objednané prosecco k přípitku, je to tak?“ zeptal se. „Jde o narozeniny?“

„Co mě prozradilo?“ zasmála jsem se a zatahala za balonky. „Přesně tak. Můžete začít rozlévat.“

„Samozřejmě,“ odpověděl.

„A ještě něco, přinesla jsem s sebou dort. Nevadilo by vám, kdybyste na něm zapálili svíčku a přinesli ho, až oslavenkyně dorazí? Zazpíváme jí společně píseň *Všechno nejlepší*.“

„Hned jak přijde?“ zeptal se nevěřícně.

„Pár lidí potřebuje odejít dřív, tak mě napadlo, že bychom to mohli udělat hned na začátku.“

Nedávno jsem doma začala pořádat večeře ve stylu Prostřeno, protože jako jediná vlastním stůl, ke kterému se všechny vejdeme. A navzdory děsivému skóre jsem se rozhodla Kat upéct

čokoládový dort. Vytáhla jsem ho z tašky a otevřela krabici, abych ho číšníkovi ukázala.

„Žádný problém," řekl bez výrazu a dort si ode mě převzal. Nebyla to žádná velká paráda. Těsto bylo trochu suché a uprostřed se propadlo, což pod vrstvou krému nebylo naštěstí poznat. A lentilky možná zamaskují i tu chuť.

Znovu jsem si prohlédla fotky na stole a musela jsem se v duchu zasmát. Ty mrkve byly úžasné. Zajíce jsem trochu odbyla, ale líčením Kat a Sary jsem strávila hodiny. Koupelna byla celá od oranžové barvy. Nikdy dřív nikdo neviděl tak mrkvovaté mrkve. Rozmístila jsem poslední fotografie na krbovou římsu, zkontrolovala svoje úsilí a ve stejnou chvíli číšník přinesl prosecco. Začali přicházet hosté.

Mezi prvními dorazili Katini rodiče Clare a John s dvojčaty Zoe a Charlotte. S výskotem jsem se s nimi objala.

„Ahoj! Vítejte a hned si vezměte drink," uvítala jsem je.

„Vypadá to tu úžasně!" zapištěla Zoe nadšením a roztočila se po místnosti, až jí sluneční brýle značky Gucci poskakovaly na blonďaté hlavě.

„Bude se jí to moc líbit," souhlasila Charlotte. Byly jednovaječná dvojčata, ale kvůli Charlottině černému mikádu to na první pohled odhalil jen málokdo.

Přišli také kamarádi ze společných univerzitních let, dále skupinka PR lidí z práce a několik holek z fitka. Místnost se naplnila smíchem a nadšením, a když uhodila čtvrtá hodina, ve dveřích se objevila servírka, aby se ujistila, že můžeme začít.

Cinkla jsem vidličkou o skleničku. „Psst! Ticho, už je tady."

Všichni se postrkovali a jeden druhého uklidňoval. Prostorem se nesla dobrá nálada, za což mohlo především prosecco. Do ticha najednou hlasitě vyprskla Charlotte, Zoe ji praštila loktem

do břicha a pak už byl konečně klid. Pohledy všech se obrátily ke dveřím, které se pomalu otevřely.

Sara postrčila Kat dovnitř. Vypadala úžasně. Na sobě měla zelené šaty, v uších se jí pohupovaly těžké stříbrné náušnice a vlasy jí v kudrnách padaly na ramena. Když nás uviděla, zarazila se a dlaní si přikryla ústa, aby skryla svůj údiv.

„Překvapení!" zaznělo jednotně do zvuků frkaček.

„Co to…?" Kat se rozhlédla a všechno jí došlo. Její rodina, přátelé, vyzdobená místnost. A hlavně ty obrovské balonky.

„Všechno nejlepší, kočko!" zvolala Sara a ovinula jí paže kolem ramen.

„Vy jste se zbláznily! To je úžasné," vykoktala ze sebe a konečně se pohnula z místa, když se k ní přihnala její máma, aby jí popřála.

„Krásné narozeniny, miláčku! Třicet, kam jen se ten čas poděl?" řekla a trochu se jí zachvěl hlas.

Kat se ještě pořád rozhlížela okolo s pusou dokořán. „Ten nápis a kloboučky…" Pak zahlédla kolegyně z práce a zamávala jim. „A všechny ty fotky – kdo to vymyslel?" zeptala se dojatě. „Abi!"

„Je to jen pár vzpomínek," obhajovala jsem se. „Pracovali jsme na tom všichni, já to jen vytiskla. Ale pár hotových pokladů, na kterých jsme my tři, jsem vyhrabala, to se musím přiznat."

„Fotodokumentace toho, kam se poděly všechny moje peníze," dodala Sara.

„Staré dobré časy," řekla Kat a zasmála se, když spatřila sebe převlečenou za mrkev. „Děkuju, holky, to je od vás moc hezké."

„Já jsem toho zas tak moc neudělala," řekla Sara a výmluvně při tom zvedla ruce nad hlavu. „Skoro všechno zařídila Abi – plánovala to celé týdny. Můj jediný úkol byl dostat tě sem včas. Měla jsem toho na starost víc, ale nakonec jsem zvládla jen to jedno." Podívala se na mě a ústy naznačila omluvu. V tu chvíli

se ve dveřích znovu objevil číšník s mým unaveně vypadajícím dortem ozdobeným růžovou svíčkou.

„Hodně štěstí, zdraví," začal zpívat a všichni se k němu přidali, včetně zarostlého kytaristy a poloviny venkovní zahrádky. Kat zčervenaly tváře, a než jsme přání hlasitě dokončili, vypadala, že se studem propadne do země.

„Něco si přej!" zavolala jsem. Kat zavřela na vteřinu oči, pak je zase otevřela a rychle sfoukla svíčku.

~~~

„Espresso martini a třikrát guinness?" zeptal se za mými zády číšník zrovna ve chvíli, kdy se poslední z hostů rozloučil.

Kat se na mě s údivem podívala. „Jak můžeš být vždycky tři kroky napřed?"

Usmála jsem se. „A teď se konečně napijeme, ne?"

„Super nápad," prohlásila Sara, pořádně si usrkla martini a okamžitě se zakuckala. „To je síla."

„Potřebujeme si popovídat, nebo ne? Ty první, Abi – jaké bylo rande se Stuem?" zeptala se Kat.

„Připomeňte mi prosím, kdo je Stu?" zamračila se Sara. „Přestávám se orientovat."

„Psala jsem si s ním pár týdnů na tinderu," odpověděla jsem. „Vypadal přesně jako na fotce. Já vím. Taky jsem z toho byla v šoku. A body k dobru mu přičítám za jeho metr osmdesát." Vytáhla jsem telefon, abych jim ho ukázala. Stu vypadal jako labrador v mužském provedení. Vysoký, urostlý blonďák s laskavým úsměvem a mocnými pihovatými pažemi. Vyzařovala z něj síla a venkovská energie, snad kvůli těm džínům a kostkované košili, co měl na sobě. Zkrátka jsem z něj měla pocit, že si umí se vším poradit. „Šli jsme do Gordonovy vinotéky
~~~

a dali si lahev červeného. Bylo to super, ale na druhou stranu zase nic výjimečného. Možná tak sedm z deseti. Klasický dobrák od kosti."

„Na tom přece není nic špatného," odtušila Sara. „Mark mě přesně tímhle stylem už tři roky dostává do postele." To byla pravda. Sara a Mark působili jako dvě strany téže mince – oba zrzaví, pihovatí, posedlí plachtěním. Potkali se na závodech plachetnic a okamžitě si padli do oka. Mark dokonce nedávno mě a Kat prosil o radu při výběru zásnubního prstenu. Jen jsme čekaly, kdy konečně poklekne. Bylo dost nepříjemné před Sarou držet takové tajemství.

„Mark není jen dobrák. Stu se mnou prostě nezatřásl. Neumím si vůbec vysvětlit proč."

„To se stane jen málokdy, Abs," snažila se mě utěšit Kat. „Ale půjdeš ještě někdy v tomhle století na druhé rande? A dostaneš se někdy dál než jen k puse na dobrou noc?"

„No… vlastně mám zážitek, o který bych se s vámi mohla podělit." Sara s Kat na sebe překvapeně pohlédly a téměř do sebe vyklopily martini. „Pamatujete, jak jsem byla v tom spa v Langhamu?"

„Samozřejmě že si to pamatujeme!" zamručela Sara, která mi výlet opravdu záviděla.

„Vypadá to tam jako v nebi," přidala se Kat.

„Nebudu lhát, že ne. A to ještě nevíte, co se v tom nebi stalo."

Obě se ke mně naklonily.

„Byla jsem tam sama skoro celý den. Za chvíli zavírali a mně byla trochu zima, tak jsem se ještě po cestě do šatny zastavila v sauně. Abych se zahřála."

Obě mě dychtivě poslouchaly.

„A dál?" pobídla mě Sara a zvedla jedno obočí.

„Potkala jsem tam kluka. Jmenoval se Pete."

„Jako v té sauně?“ zakvílela nadšeně Sara a teď už jí obě obočí vyskočila o pár centimetrů výš.

„Jo. Spal v hotelu, byl na služební cestě. No a však víte, jak takové věci v sauně dopadají.“

„Ne. Opravdu nevíme. Mně se ještě nikdy žádná věc v sauně nestala,“ odpověděla Sara. „Já tam vydržím tak tři minuty a se svým astmatem si neumím představit, že bych tam dělala něco jiného než seděla.“

„No… nakonec jsme dělali něco úplně jiného než se saunovali, a rozhodně delší dobu než tři minuty. A pak jsme si dali pár drinků na baru.“

Obě moje kamarádky vzrušeně vyjekly a chytily se za ruce.

„… a pak jsem u něj přespala.“

Obě zapištěly.

„Cože?“ Kat se hlasitě rozesmála.

„Kde jsou tvé slušné mravy, Abi?“ zeptala se Sara a spiklenecky na mě mrkla.

Zasmála jsem se. „Trochu mě to samotnou překvapilo, to se musím přiznat. Nejsem zrovna typ na sex na jednu noc, to víte, ale byl tak úchvatný, že jsem prostě nemohla odolat.“

„Máš fotku?“ zeptala se Kat a pak posmutněla, když jsem zakroutila hlavou.

„WhatsApp profilovku?“ Sařiny detektivní sklony se nedaly zapřít.

„Má tam pláž. Žije v Arizoně.“

„Hm, nesnáším, když zneužívají krajinu ke svojí prezentaci,“ řekla zklamaně Sara.

„Budete mi muset věřit, byl opravdu sexy.“

„To ti věřím. Asi se tam taky objednám,“ zasnila se Kat. „Vypadá to jako relax se vším všudy.“

„Sexy týpek v sauně. To bylo tvoje narozeninové přání?“

„Nebylo, ale mohla bych to ještě rychle změnit."

„Co sis teda přála?" zeptala se Sara a nahnula se k ní.

„To nám nemůže říct, jinak se to nesplní!" zakvílela jsem s hrůzou v hlase.

„Nejsem pověrčivá. A mimochodem, přála jsem si něco nesplnitelného. Abych našla chlapa, úžasného a hodného, vtipného a pozorného, stejně jako jsou moje nejlepší kamarádky."

„To snad ne," zhrozila jsem se. „Takovou kombinací disponují jen přátelé, to přece víš."

Sara přikývla. „Přátelství na prvním místě."

„Přesně tak. Chlapi nás nerozdělí. Nemám pravdu?" pronesla vážně Kat.

„Na sto procent," přitakala jsem a rozdala jim sklenice s pivem.

„Na zdraví, Kat! Na tvoje třicátiny!" zvolala Sara a zvedla sklenici do vzduchu.

„To nejlepší je před námi," přiťukla jsem svojí skleničkou.

„Všechno nej, zasloužím si to," ozvala se Kat s úsměvem na rtech. „Miluju vás, holky. Hrozně moc."

3

Pondělí 29. července

Probudilo mě hlasité zvonění budíku přesně v šest ráno. Rovnou jsem na sebe hodila oblečení na běhání. Věděla jsem, že je rozumné to udělat co nejrychleji, než se probere můj mozek a začne mi to rozmlouvat.

„Dobré ráno, Abi!“ zavolal na mě Ned, když jsem seběhla po schodech.

„Dobré!“ křikla jsem přes rameno a po cestě si rychle nastavovala hodinky – pět kilometrů, pětatřicet minut, první výzva Pádila jsem podél ulic k Highbury Fields. Nasadila jsem si sluchátka, osolila hudbu, rozběhla jsem se a vypustila všechny myšlenky z hlavy. Soustředila jsem se jen na dusot tenisek na tvrdém povrchu, melodický, téměř meditační. Dopředu, dopředu. Dnešek byl začátkem nového dobrodružství a já jsem chtěla být připravená. Nová práce, nové zkušenosti, doufala jsem, že i noví přátelé.

Vrátila jsem se do bytu, dala si sprchu, vypila zelený čaj a hodila na sebe černý saténový overal – šik, neformální a příjemný na těle. Moje pracovní uniforma. Každá nová zakázka mi připomínala první den ve škole. Naposledy jsem zkontrolovala doplněné kufříky s make-upem a vyčištěné štětce. Když jsem

vše nanosila před dům a zavolala si Uber, cítila jsem, že to dnes světu ukážu.

První den jsem si vždycky volala taxík. Nechtěla jsem přijet pozdě a musela jsem si být jistá, že v jednom kuse dorazí i moje pracovní propriety. Stály mě příliš na to, abych je rozsypala někde v metru. Navíc dostat se teď ráno z Islingtonu na Stratford včas, to je jako noční můra.

„Abigail Masonová," řekla jsem zřetelně do mikrofonu, který se mě ptal na jméno. Za ním mě jistě pozoroval pár neviditelných očí. Dveře se s bzučením otevřely a já jsem s potěšením vyměnila vyhřátou ulici za prostor vychlazený klimatizací. Vozík s make-upem jsem tlačila před sebou a rozhlížela jsem se po široké chodbě plné štábu pracujícího na filmu Měsíční lidé. Obrovská zelená stěna, šest kamer různých tvarů a velikostí, skupinka debatujících lidí, kteří v poklidu snídají toust a müsli z malých kelímků a usrkávají ranní kávu.

Než jsem k nim stihla přistoupit a představit se, zastavila mě dívka s růžovými vlasy a obrovskými brýlemi na očích.

„Občanku?" řekla rovnou a natáhla ke mně ruku.

„Dobré ráno," řekla jsem a široce se usmála, otevřela kabelku a podala jí plastovou kartičku. Tohle mě nerozhodilo, vím, jak to chodí.

„Dobré. Děkuju," řekla a přeletěla očima po mých osobních údajích. „Podívej se do objektivu, prosím. Neusmívat." Zaslechla jsem cvaknutí, zavrčení a pak přístroj za jejími zády vyplivl moji identifikační kartu.

„Tady to je," řekla a mrkla na mě. „Vítej na palubě. Já jsem Tanya – budeš přes mě procházet dovnitř a ven z budovy."

Karta se leskla a v jejím středu se pyšnilo logo LATV. Kazil ji jen můj zmatený výraz, protože mě Tanya vyfotila v ne zrovna příznivou chvíli. Nevadí, jsem oficiálně zapsaná. Když jsem

si zavěsila kartu kolem krku, projelo mnou vzrušení. Teď jsem někdo, kdo pracuje u filmu, patřím do šoubyznysu.

„Budeš pracovat v místnosti číslo dva. Projdi kolem hlavní scény a zatoč doprava." Tanya pak přede mnou nafoukla a praskla žvýkačkovou bublinu a vrátila se k telefonu. Očividně považovala naši konverzaci za uzavřenou.

„Díky." Snažila jsem se skrýt nervózní úsměv a vydala jsem se ke snídající skupince. Po cestě jsem si podrobně prohlížela jejich obličeje ve snaze najít někoho, koho znám. Pomalu jsem kolem nich prošla, neurčitě jsem se usmívala, ale nikdo z nich o mě ani nezavadil pohledem. Co se dá dělat, budu si muset sama začít rozšiřovat kruh přátel nebo aspoň užitečných kontaktů.

Zázemí maskérek se v divadle vždycky nachází co nejblíž jevišti, takže dává smysl, že i tady jsme hned ve vedlejší místnosti. Zastavila jsem se před dveřmi, na kterých bylo černým fixem na bílé tabuli napsáno „Make-up 2". To jsem já. Tohle je ono. Zaklepala jsem a vteřinu vyčkala. Bez odpovědi. Nevadí. Nacouvala jsem dovnitř i s vozíkem, zadkem si držela otevřené dveře a pak jsem si teprve všimla drobné dívky s dlouhými černými vlasy, která se sluchátky v uších poskakovala uvnitř a vybalovala svoje věci.

„Dobré ráno!" pozdravila jsem nadšeně. „Já jsem Abi. Jsem tu místo Kelly."

„Ahoj! Ráda tě poznávám. Já jsem Lucy," odpověděla a na zádech se jí rozhoupal dlouhý cop.

„Ty jsi ale ranní ptáče. Do začátku zbývá dobrá hodina!"

„Já vím. Všichni jsou tady hrozně natěšení. Já taky," odpověděla a dlouhé vlasy si začala natáčet na ukazováček.

„Přesně jako první den ve škole," zasmála jsem se a zvedla kufřík s make-upem na nízký stolek. Naproti mně se nacházela zrcadlová stěna lemovaná silnými žárovkami, rozdělená na dvě

stanoviště, kde budeme připravovat herce na scénu. Nejprve jim budeme nasazovat na obličeje silikonové masky a poté dílo dokončíme aplikací měsíční vizáže. Film je klasickou meziplanetární romancí, kde lidé a mimozemšťani žijí bok po boku, spojení vesmírnou dálnicí mezi Zemí a Měsícem. Dívka tam potká chlapce, no spíš žena se zahledí do svéhlavého měsíčního muže, pěkného darebáka. Každý herec tu má šest různých měsíčních podob, každá je unikátní. Masky jsou prozatím uložené stranou. Musela jsem si nejprve ujasnit, která se použije pro jakou scénu, ale Lucy to měla jako moje nadřízená pod palcem a rychle mi vše vysvětlila.

„Teda, podívej se na tuhle," řekla jsem a nahnula se trochu blíž. Šlo doslova o umělecká díla. A na nás bylo, aby jako umělecké dílo vypadali i všichni herci.

„Bezva, co?" prohodila Lucy a zdálky je obdivovala. „Koukám na ně celé ráno."

Měsíční podobu na sebe naštěstí brali jen dva herci, Blake Thomas a Travis Johnson. Na ty se budeme muset soustředit nejvíc. Už jsem se nemohla dočkat. Vše nám půjde mnohem lépe od ruky, až se všichni poznáme a zapracujeme se.

Rozepnula jsem svoji tašku a začala vykládat vlastní výbavu a rozmísťovat ji do svého rohu. Naproti zrcadlům se nacházela obrovská okna směřující na východ Londýna, která propouštěla dostatek světla. Z ulice pod námi se nesl hluk ranní dopravy, klaksony automobilů a hluboké povzdechy autobusů doprovázené povykem lidí spěchajících do práce. Prázdný kufřík jsem zasunula pod skříň a konečně jsem se v klidu rozhlédla. Ano. Tady se budu cítit dobře. Přejela jsem pohledem štětce srovnané mezi zrcadlem a hranou toaletního stolu. Každý z nich má svoje vlastní místo. A teď mám pocit, že jsem to svoje taky našla.

„Myslím, že jsme připravené, nebo ne?“ zeptala jsem se a umírala zvědavostí, kdy to všechno začne.

„Budu trochu klidnější, až sem ti dva přijdou na první zkoušku,“ odpověděla Lucy. „Nemám ráda ten začátek, kdy jen čekáš, co se bude dít.“

„Už jsi měla možnost se podívat na scénu?“ Hrozně jsem se těšila, až se tam konečně dostanu.

„Ještě ne. Můžeme se tam mrknout spolu, jestli chceš. Nemáš chuť na kávu?“ zeptala se Lucy.

Přikývla jsem. Kofein sice není můj nejlepší přítel, ale tohle je nejvhodnější příležitost dostat se mezi lidi a trochu je poznat. Vyšly jsme ze dveří k hlavní scéně, kde se lidé stále vybavovali a čekali v řadě na horké nápoje. Hlavní scéna byla rozdělená do šesti menších, každá z nich naprosto odlišná. Byl tam měsíční povrch, futuristická místnost plná technologického vybavení nebo ložnice s teleskopem vykukujícím z okna. Každý z těch prostorů byl pečlivě navržený designéry tak, aby film Měsíční lidé přivedl k životu. Lucy šla přede mnou a já jsem se obdivně rozhlížela okolo.

„Co si dáš?“ otočila se ke mně.

„Sójové latté s extra dávkou espressa, prosím,“ odpověděla jsem automaticky.

Muž za barem vypadal unaveně. „S mlékem, nebo bez?“ zeptal se bez zájmu a zvedl ke mně konvici s obyčejnou filtrovanou kávou.

„Aha. S mlékem prosím.“ Spokojím se i s málem.

Lucy mi podala kelímek a společně jsme se přiblížily k hlavní scéně. Po tak dlouhé době strávené v divadle na projektu Bídníků bylo zvláštní pracovat najednou v úplně jiném prostředí. Znala jsem tam úplně všechny a taky každý koutek divadla. Teď jsem se to musela učit od začátku a zaběhnout se v novém procesu,

týmu i prostoru. Součástí mojí práce je také umět herce uklidnit a udržet je v dobré náladě, než se dostanou na plac. Jsme pro ně něco jako zastávka v boxech.

Rozhlédla jsem se a okukovala své nové kolegy. Moji noví spolužáci. Odevšad ke mně doléhal americký přízvuk. Nerozeznala jsem jedinou tvář. Na druhé straně studia se najednou začalo něco dít a hlasy nabraly na intenzitě. Hloučkem se rychle prosmýkli muži v podobných džínách a vestičkách.

„To je Blake Thomas," zašeptala Lucy a já jsem natáhla krk, abych líp viděla. Ti muži byli na první pohled naprosto identičtí, zřejmě šlo o Blakea a jeho dva dvojníky, pokud tedy jeho doprovod nebyl nucen obléct se do stejného outfitu. Trojice kráčela přímo k nám a já jsem se snažila nezírat na ně s otevřenou pusou. Jeden z nich mi připadal povědomý, i když mu obličej clonila baseballová čepice. Byl vysoký, urostlý, s tmavými vlasy a zarostlou bradou.

„Toho uprostřed odněkud znám," zašeptala jsem Lucy do ucha.

„Samozřejmě že ho znáš," Lucy protočila oči. „To je přece on. Největší hvězda Psanců."

To nemůže být tím. Já jsem Psance nikdy neviděla. Nerada sleduju televizi o samotě. To jsme dělávali s Joshem. Dlouhé nedělní večery, seriálové maratony, kyblík karamelového popcornu s čokoládovou polevou. Teď pouštím televizi, jen když uklízím, aby byt nepůsobil tak opuštěně. Už si ani nepamatuju, kdy jsem se naposledy posadila a na něco se dívala. Prostě mi to přišlo nemyslitelné. Ještě tak v letadle, ale kdy já jsem naposledy někam letěla?

Zakroutila jsem hlavou a otočila se k Blakeovi zády. Musela jsem ho vidět na tiktoku nebo v nějaké ukázce. Možná v show Grahama Nortona.

Najednou se kolem vyrojila hrozná spousta lidí. Připadala jsem si jako na módní přehlídce, kde se na molu promenáduje Blake Thomas ve zpomaleném pohybu. Na všechny se usmíval a pokyvoval hlavou, jako člen královské rodiny. Úsměv a mávnutí dlaní, chlapci, úsměv a mávnutí. Když se dostal blíž, udeřil mě do očí jeho profil, a když se ke mně konečně otočil přímo, na vteřinu mi pohlédl do očí. To stačilo. Zarazil se, oslnivý úsměv mu zamrzl na rtech. A pak… se dal znovu do chůze. Phoebe přece říkala, že bych ho poznala, kdybych ho viděla. A taky že jo. Znala jsem ten obličej, oči i úsměv. Byl to Pete.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Útěk na toskánskou vinici**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.